

Velinin Evveli

– Lütuf VELİ · 17 Şubat 2017

Her sabah yeniden,yine içimde biri.
Küçük çocuk uyanıyor,uykularımdan önce.
Kesiliyor çığlık çığlık ağlarken sesi.
Beni görünce...
Ne zaman yaklaşısam,yakalamaya ramak kala,kanatlanıp uçuyor.
Ya da ürkek bir ceylan olup ,seke seke kaçıyor.
Günler ,aylar böyle gelip geçti.
Kah kuş olup uçtu,kah ceylan olup kaçtı.
Ne yaman rüyadır dedim,düşündüm durdum.
Günlerden bir eylül akşamı,rüyalarım puslu kurdum.
Kararlıyım ya yakalamaya,bir elimde ökse,diğerinde okum.
Uykum hafif,yine o çığlığa uyandım,heyhat,herşey tamam ben yokum.
Görüyorum,duyuyorum,hem de en derininde yaşıyorum.
Ama var içinde yokluğuma,yok oluşuma şaşıyorum.
Günler ayları kovaladı,ay güneşi birkaç kez yaladı.
Aklar düşmüştü saçlarıma,hazan mevsimi yine.
Ol gecede ermişti aşklarımız da fevkine.
Bir çığlık sesine uyandım,yine o geceler gibi.
Koca koca adamlarız,turun torba sahibi.
Ağlayan saçlarına ak düşmüş orta yaşlı biri.
Sürekli etrafına bakınan telaşlı biri.
Kaçamadı,kovalamadım hem yorulmuştum.
Biraz bananeci olmuş,biraz da durulmuştum.
Yaklaştı usul usul yanıma,oturdu kaldı.
Elimdeki ölümün son nefesini çaldı.
Bakıştık uzun uzun,söze gerek kalmadı.
Bu kez ne kuş ,ne ceylan olmadı.
Adın dedim;adım dedi...
Kimsin dedim;diğer yarın dedi.
Nerde o çocuk dedim;işte ondan kalanlarım dedi...
Dedim,derdin ne ki ağlarsın;
Dedi şiirlerine bak anlarsın...
Dedim,nedir bu işin aslı ey ahali...
Dediler sen veli,o deli.
Hal aşikardır Velinin evveli...

Delidir,deli,,
Bilmem ki dostlar,şimdi ne demeli...